

#5 Nebīstieties

Mateja ev. 10:26-33

Šodien aplūkosim ļoti piesātinātu Rakstvietu, kurā ir daudz spilgtu metaforu un dziļu principu, kurus Jēzus māca par bailēm.

Lasījums

Izlasām šodienas rakstvietu Mt 10:26-33.

Diskusija

1. Kādas ir jūsu pirmās pārdomas vai jautājumi par lasīto?

Ļaujām katram izteikties.

---

2. Kādi divi izteikti pretstati ir šīs Rakstvietas pamatā – divas pavēles, viena negatīvā, otra pozitīvā formā?

"Nebīstieties" un "bīstieties". Pirmā ir negatīvā formā izteikta, kā brīdinājums. Otrā – pozitīvā, kā iedrošinājums. Pirmā ir izteikta trīs reizes (26., 28. un 31.pantā), otrā – vienu reizi (28.pantā).

Ko no šī salikuma (trīs pret viens) varam secināt? Iespējams, ka Jēzus ar to cenšas parādīt, kas ir cilvēka dabiskā attieksme un nostāja attiecībā uz šo jautājumu, proti, ka cilvēks ir bailīgs. Tādēļ trīs reizes Jēzus saka – "nebīsties", un vienu reizi pasaka, kas tā vietā būtu jādara – "bīsties no kā cita".

Kāda veida bailes Jēzus šajā Rakstvietā piemin? Uzskaitām katru no šīm četrām:

- bailes no tā, kas notiek slepenībā;
- bailes no tiem, kuri dara pāri fiziski;
- bailes no tā, kurš spēj pazudināt garīgi;
- bailes no vienaldzības, ka varam izrādīties nepietiekami vērtīgi, lai par mums rūpējas.

Katru no tām apskatīsim turpinājumā. Sāksim ar vienīgajām pozitīvajām bailēm.

3. Izlasām 28.pantu – kurš ir tas, kurš var pazudināt dvēseli?

Kurš var pazudināt? Cilvēki nereti mēdz teikt – Sātans. No viņa jābaidas. Tomēr šeit runa ir

par Dievu. Sātans nav visspēcīgs un pavisam noteikti nenosaka neko par cilvēka Mūžību. Sātans nav tiesnesis, bet tikai apsūdzētājs – izlasām Atkl 12:9-10. Ja jau apsūdzētājs, tātad pakļauts kādai augstākai varai, autoritātei, šajā gadījumā – tiesnesim. Tiesnesis ir tas, kurš pieņem lēmumu jeb izsaka spriedumu. Un Dievs ir Tiesnesis.

Tad kādēļ Dievs izsaka spriedumu, liekot cilvēkam nonākt mūžīgā pazušanā? Ļaujiet katram izteikties.

Atbilde: tādēļ, ka Dievs ir taisns. Sātans apsūdz katru cilvēku, uzsverot, ka Dievam ir jābūt šo cilvēku gadījumā tikpat taisnīgam kā todien, kad Dievs Sātanu notiesāja, padzenot no Dieva klātbūtnes. Sātans savā ziņā tagad Dievam atgādina katrā tiesas sēdē – "Ja Tu toreiz mani grēka dēļ notiesāji, tad šī paša grēka dēļ Tev arī cilvēks ir jānotiesā, citādi Tu nebūsi taisnīgs." Un Dievs ir taisnīgs Dievs – izlasām 5 Mz 32:4, Ps 99:4 un 2 Ts 1:5-6. Tādēļ – un nevis Sātana prasības dēļ – Viņš dod pazudinošu spriedumu. Bet pirms tam Viņš katram cilvēkam dod izvēli izvēlēties žēlastības dāvanu, pieņemot Viņa Dēla Jēzus izpiršanas maksu. Tātad, Dievs ir taisns, bet vienlaikus žēlīgs Dievs. Vispirms Viņš dod žēlastības laiku – izlasām 2 Kr 6:2, Apd 17:30 un Atkl 2:21, bet pienāk tā diena, kad šis žēlastības laiks beidzas, un tad ir Tiesas diena, kurā Dievs ir taisnīgs pret katru cilvēku.

Tomēr jāatceras, ka Dievs nepriecājas par to, ka ir jānotiesā cilvēki mūžīgai pazušanai – izlasām Ech 18:23, 1 Tm 2:3-4 un 2 Pt 3:9.

4. Kāda veida bailes pret Dievu Jēzus no mums pieprasa?

Pareizais vārds šīm bailēm ir – bišanās. Tās nav bailes par nezināmo, nežēlīgo, drūmo, bet gan mīlestības, prieka un cerības pilna bišanās. Šo bišanos motivē nevis nevēlēšanās izmukt no sāpīgā un iznīcinošā sprieduma, bet mīlestība pret To, Kurš spriež, jo Viņš spriež taisni. Tādēļ patiesā mīlestība bailu vairs nav – izlasām 1 Jņ 4:18, bet paliek tikai godbijīga bišanās. Bišanās – no apzinoties, ka šis Tiesnesis ir visspēcīgais, visuzinošais un pilnībā svētais Radītājs. Bet bez bailēm, jo vienlaikus Viņš ir kļuvis par manu Tēvu, pie kura nu varu pieiet un būt personīgā kontaktā – izlasām Rm 8:15.

Tātad, apziņa, ka pār manu mūžību nevalda Sātans, bet gan Dievs, man dod pilnīgu mieru un aizdzen bailes – tomēr ar vienu nosacījumu: ka visu savu uzticēšanos Glābšanai esmu licis uz Kristu, nevis uz sevi. Laba ilustrācija ir kāds paties notikums no seniem laikiem Kanādā, kur viena ģimene devās pa tuksnešaino prēriju, kurā pēkšņi sākās ugunsgrēks, apņemot viņus no visām pusēm. Saprotot, ka dodas drošā nāvē, viņi tomēr izglābās tēva gudrā lēmuma dēļ, kurš ar zaru paņēma liesmu no tuvojošajām uguns liesmām, ar to aizdedzināja sakaltušo zāli, kas bija viņu tuvumā, un tad kopā ar meitu nostājās uz šīs izdegušās vietas. Kad lielā uguns bija klāt, tā viņus neaizskāra, jo zeme zem viņu kājām jau reizi bija izdegusi un otro reizi vairs neaizdegās. Tāpat ir ar Kristu, Kurš par mums ir samaksājis izpiršanas maksu, ar ko taisnība ir piepildīta, un otro reizi sods vairs nedrīkst tikt uzlikts, jo Dievs ir taisns Tiesnesis. Viņš ir mūsu drošība. Un tādēļ mums vairs nav jābaidās. Kā arī mēs nedrīkstam cerību vairs likt uz sevi un saviem labajiem darbiem, jo Glābšana nāk tikai un vienīgi Viņa upura dēļ.

Brīdinājumi

Izrunājām par iedrošinošo pavēli būties Dievu, bet tagad aplūkosim pārējās trīs pavēles jeb brīdinājumus nebīties.

5. Izlasām 26. un 27.pantu — kas ir tas aizsegtais, slepenais, tumsā un ausī runātais, kas nākls atklātībā? Par kāda veida bailēm Jēzus šeit runā?

Pirmkārt, Jēzus šeit iedrošina, ka pienāks diena, kad viss – jā, viss – kļūs zināms. Kā tas jums liek justies? Ļaujiet katram izteikties.

Tas liek no vienas puses saraukties, jo apzināties, ka ne visu vēlamies darīt zināmu visai radībai. Paldies Dievam, Viņš tomēr ir devis apsolījumu, ka visu atcerēsies, izņemot vienu – to, ko Viņš būs – izlasām Jes 43:25. To, ko Dievs vairs neatceras (vai izvēlas neatcerēties), to diez vai liks Sev atsaukt atmiņā, vedot gaismā visam. Tā kā varam būt droši, ka caur grēka nožēlu un piedošanu šīs lietas tiek aizvestas tik tālu prom no mums, ka neviens tās vairs neredzēs – izlasām Ps 103:12. Labā ziņa šajā domā vēl ir tā, ka tomēr viss ļaunais un sliktais nāks gaismā, tādēļ mums jādzīvo ar tālredzīgu skatu, kas redz Mūžību un pret mums vērstas netaisnības vairs neuztver tik asi, rūgti un personiski. Dievs atmaksās Tiesas dienā katram taisnīgi, un Viņa ticīgie tiks ievesti godībā, visu priekšā atklājot, ka viņu ticībai bija taisnība. Tādēļ nebaidieties, mīlie brāļi un māsas Kristū!

Otrkārt, runa ir par to, ka kristīgā ticība nav kāda slepena un mistiska filozofija, kuru ir ļoti grūti izprast, vai kas būtu atvēlēta tikai šauram lokam "gudro". Nē, tā ir saprotama bērniem – izlasām Mt 11:25. Tātad, tas, ko Jēzus saka Saviem mācekļiem ausīs, viņiem būs jāsludina no jumtiem – toreiz tiem divpadsmit un arī mums šodien. Rabīniem bija tāda prakse, ka mācību stundās savus mācekļus izsauca priekšā, kur paši sēdēja uz krēsla, nostādīja mācekli sev blakus, un tad čukstēja ausī vārdus, kurus māceklim tad bija jāatkārto pārējo skolnieku priekšā. Šo salīdzinājumu Jēzus piemin šeit – Viņš mums ir teicis ausī, bet mēs esam un sludinām to visiem, kuri ir mums apkārt. Tādēļ nekad nebaidīsimies, ka šī Vēsts ir kāda mistiska, cilvēkiem nesaprotama mācība – nē, tā ir paša Radītāja labā Vēsts Savai radībai, cilvēkam.

6. Izlasām 28.pantu — par kādām bailēm šeit ir runa?

Par fiziskiem pāridarījumiem. Bet atkal Jēzus aicina un pat pavēl nebaidīties, jo tā ir tikai miesai un laicīgais, kas ir "uz spēles". Kā runājam, par garīgo Dievs ir parūpējies un to vairs neviens nespēj apdraudēt. To paturot prātā, mūsu prieku nevar vairs ietekmēt bailes par miesīgo, kaut arī tas joprojām izraisa skumjas un sāpes. Pēteris to savā vēstulē ļoti skaisti ir izteicis – izlasām 1 Pt 1:3-6.

7. Izlasām 29.-31.pantu — kāda saistība ir zvirbuliem matu skaitam uz galvas ar bailēm? Ko šīs metaforas mums māca par uzticēšanos Dievam?

Jēzus mācība ir, ka Dievs mūs, cilvēkus, pazīst tikpat labi kā zvirbulus. Jo Viņš ir visuzinošs. Viņš zina, kad kāds zvirbulis nokrīt beigts. Grieķu vārds "krīt" ir tulkojams arī kā "lec", tā kā Dievs pat zina, kad jebkurš zvirbulis pasaulē palecas. Un tāpat Viņš zina par mums – par katru matu uz galvas. Tā ir hiperbola (pārspīlēts piemērs uzsvara likšanai) par to, ka Dievs visu zina. Bet atšķirība starp mums un zvirbuliem ir tā, ka mēs esam daudz vērtāki. Jo esam radīti pēc Dieva tēla un līdzības.

Tātad Jēzus māca, ka mēs nedrīkstam baidīties no tā, ka Dievam esam vienaldzīgi, vai pat Dievs mūs neredz un nepazīst. Ja Viņš zina, kad zvirbuli palecas, Viņš arī zina par mūsu veselības, finanšu, attiecību un visām pārējām problēmām. Viņš zina mūsu ienaidniekus un Viņš zina visas aplēptās lietas, kas kādu dienu nāks gaismā. Viņš zina, un Viņš mīl, tādēļ nebaidieties.

8. Visbeidzot — izlasām 32. un 33.pantu. Kā visā šajā domu gājienā iekļaujas noslēdzošie teikumi par noliegšanu?

Jēzus ir izbēris augstu kalnu ar piemēriem, faktiem un iedrošinājumiem par Dieva rūpēm par

katru no mums, kas vienlaikus nozīmē, ka mūsu iemesls Viņam neuzticēties arvien samazinās. Ja pēc visiem šiem faktiem tik tiešām uzdrikskamies Viņu vai Viņa mīlestību noliegt, tad Jēzum būs kauns par mums tajā dienā, kad stāvēsim šī lielā Dieva priekšā. Ja mums ir kauns, apzinoties visu to, kā Dievs par mums rūpējas, tad kā lai Dievam nebūtu kauns par mums?

Bet kaunēties var tikai tas, kurš nepazīst Debestēvu. Bet tie, kuri pazīst, vairs nebaidās no ārējiem apstākļiem, bet mīlestībā uzticas Viņa gādībai, jo viņiem visas lietas galu galā ir uz labu – izlasām Rm 8:28.

Noslēgums

Šodienas galvenā doma ir šī — Debestēvs par katru cenu vēlas, lai es zinātu, ka es Viņam rūpu. Es to skaidri sapratīšu Mūžībā, bet man ir iespēja to jau saprast un ar to dzīvot šodien.